

(Les métamorphoses du vampire)

Gonoszul elvarázsolt az eperszájú nő,
csavarodó testét, mint kígyó adta elő.
Páncélos nagy mellein a fűzöt gyúrta,
míg felém kéjjel-teli szavait szórta:

- „Érzéki szám nedves, érett a tudásra,
antik ész fullad, ha rádól céda ágyra.
Vénember kacag bűvömtől, mint a gyermek,
s győztes keblemről leszáradnak a könnyek.
Ki csupaszon lát engem és fátyoltalan,
nem kell nap, hold, csillag, nálam a mennyben van.
Olyan nagy tudomány az enyém, Doktorom,
ha karommal a férfit ágyamra vonom,
kéjjel fojtogatom, és neki adom testem,
foggal belém mar, hogy merészen szeressem,
ilyenkor az ágyam imbolyog és recseg,
és értem kárhozik el egész angyalsereg.”

Mikor a csontomból kiszívta a velőt,
meg akartam csókolni arcán ezt a nőt.
Előre hajoltam és döbbenten láttam,
izzadt, rohadt bőrdarab fekszik az ágyban.
Hideg futkosott hátamon, én becsuktam
szemem, de amikor újból kinyitottam,
mellettem nem a hatalmas nagy Báb feküdt,
kinek erében dús vér csobog, csak petyhüdt
és szétesett csontváz rozoga roncsa volt,
a hangja rozsdás szélkakasként csikorgott, -
mint bádoggégér a tartórúd vasán,
mit megvadult vihar tép téli éjszakán.

Fordította: Németh Dezső

